

Несполучил

Училищния звънец удари. А Трайчо едвам сега отиваше на училище. Пхнал и двете си ръце в джебовете на панталоните, стиснал небрежно книги под мишница, той бавно крачеше.

Двора беше празден, коридорите — пусти. На пръсти като крадец се доближи той до вратата на тяхната класна стая, даде ухо и се послуша. Само стъпките на учителя се дочуваха в стаята.

Трайчо сви пръст и се готвеше да почука. Ала веднага си дръпна ръката, на лапа пръста си и се замисли.

Да влезе ли?... Ами картата?... В игри и скитане хвъркнаха и трите празнични дни. И поръчаната от учителя карта — отлагана от днес за утре — остана начертана. Разбира се, и от него ще я искат. Какво ще отговори? Как ще се оправдае?... Ех, да би имал сега час-два време...

Но ето, той се реши. Намисли това, което щеше да го спаси. Затаи дъх, натисна дръжката и влезе заджхан. Застана до вратата той и чакаше.

— Пак закъсня, Трайчо. Седни и извади и ти картата си да я прегледам, — каза учителя, който ходеше между чиновите и преглеждаше картите на учениците.

Ала Трайчо не седна, а бързо зарови из книгите си.

— Забравил съм я в къщи, господин учителю, — заяви той след малко, без да се смути.

— Остави си книгите, иди в къщи и веднага я донеси, — заповяда учителя.

Трайчо тръгна и неохотно излезе.

Плана му се развали. Ако учителя беше казал след обед да я донесе — щеше да има време да начертае